

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 546

гр. Стара Загора, 22.04.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и втори април през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Орлин Н. Летов Въззивно частно гражданско дело № 20265500500267 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл. 274, ал. 1, т. 2 ГПК, вр. чл. 121 ГПК.

Подадена е частна жалба от Р. П. Г., чрез адв. С. Б. от АК-Стара Загора, против определение № 234/10.02.2026 г. по гр. д. № 2800/2025 г. на Районен съд – Казанлък, с което е прекратено производството по делото и същото е изпратено за разглеждане от Окръжен съд – Стара Загора по правилата на родовата подсъдност.

За да постанови обжалваното определение първоинстанционният съд е приел, че ищцата е предявила оценяем иск с правна квалификация чл. 26, ал. 2, изр. 1, пр. 3, вр. чл. 18 ЗЗД за признаване за установено по отношение на ответниците, че договорът за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт № 10, том I, дело № 1137 от 25.02.1998 г., е нищожен поради неспазване на формата на нотариалния акт. В случая от представеното по делото удостоверение за данъчна оценка се установява, че стойността на процесния имот е 33787,40 лева, т.е. размерът на цената на иска надвишава 25000 лева, поради което на основание чл. 104, т. 4 ГПК родово компетентен да разгледа спора като първа инстанция е Окръжен съд – Стара Загора.

В частната жалба се твърди, че обжалваното определение е неправилно и незаконосъобразно, тъй като жалбоподателката е предявила неоценяем иск за установяване нищожността на нотариален акт за продажба на недвижим имот № 10, том I, дело № 1137, издаден на 25.02.1998 г. от нотариус Р. Букова при РС-Казанлък, на основание чл. 472 и чл. 476, б. „в“ от ГПК /отм./, поради което родово компетентен да разгледа иска е районният съд. С оглед на горното жалбоподателят моли определението да бъде отменено, а делото да бъде върнато на Районен съд – Казанлък за разглеждане на иска.

По делото е постъпила молба от 31.03.2026 г. на Р. П. Г., съдържаща

искане за отвод на съдебния състав на основание чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК. В молбата се твърди, че процесуалният представител на жалбоподателката – адв. С. Б., е в дългогодишен професионален конфликт с двама от съдиите и председатели на граждански съдебни състави в Окръжен съд – Стара Загора, а именно – съдия П.З. и съдия Д.Т.-Я., като това обстоятелство би могло да я лиши от справедливо разглеждане на делото от безпристрастен съдебен състав.

Окръжен съд – Стара Загора, II въззивен състав, намира молбата за неоснователна. Основанието за отвод по чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК би било налице, когато съществуват особени отношения между съдията и някоя от страните по делото, които биха могли да повлияят на разглеждането и решаването му, както и в случаите, когато съдията е изразил предварително становище по съществуващото на спора не по предвидения в закона ред или преди постановяване на крайния съдебен акт по делото.

Твърденията за конфликт между процесуалния представител на жалбоподателката с двама от съдиите от състава на Окръжен съд – Стара Загора сами по себе си не представляват основание за отвод на настоящия съдебен състав, доколкото нито съдия П.З., нито съдия Д.Т.-Я. са негови членове. Отделно от горното, в молбата не се посочва в какво конкретно се изразява този конфликт и как той би могъл да повлияе върху безпристрастността на останалите съдии от състава на Окръжен съд – Стара Загора.

Доколкото в случая не са налице конкретни обстоятелства по смисъла на чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК, които могат да породят основателно съмнение в безпристрастието на членовете на съдебния състав при разглеждане на делото, то направеното от жалбоподателката искане за отвод не следва да бъде уважавано.

Въззивният съд, след като обсъди оплакванията в частната жалба и данните по първоинстанционното дело, намери за установено следното:

Частната жалба е подадена в срока по чл. 275, ал. 1 ГПК от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалване и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, като жалбоподателят е заплатил дължимата за разглеждането й държавна такса, поради което жалбата е процесуално допустима и редовна.

Разгледана по същество, същата е основателна.

Производството по гр. д. № 2800/2025 г. на Районен съд – Казанлък е образувано по подадена от ищцата Р. П. Г. срещу ответниците Т. Т. Т. и М. А. Е.-Х. искова молба от 17.12.2025 г., в която се твърди, че при съставяне на нотариалния акт от 25.02.1998 г. нотариусът е нарушил нормата на чл. 476, б. „в“ от ГПК /отм./, тъй като в нотариалния акт не са посочени адресите и местоживеенето на лицата, участвали в нотариалното производство, както и личното, бащиното и фамилното име на лицата, положили писмени волеизявления след текста на втората страница от нотариалния акт чрез поставяне на писмени графични изображения, от които не може да се установи кой подпис на кого принадлежи и защо е положен. С оглед на тези порочи ищцата моли съда да признае по отношение на ответниците, че

посоченият по-горе нотариален акт е нищожен на основание чл. 472 и чл. 476, б. „в“ от ГПК /отм./.

С разпореждане от 22.12.2025 г. районният съд е оставил исковата молба без движение, като е указал на ищцата да посочи дали претендира нищожност на сделката, обективирана в нотариалния акт за покупко-продажба на недвижим имот от 25.02.1998 г., поради неспазване на изискванията на чл. 472-476 от ГПК /отм./.

В изпълнение на дадените указания ищцата е подала уточнителна молба от 03.02.2026 г., в която сочи, че искът ѝ е неоценяем и се основава на нормите на чл. 472 и чл. 476, б. „в“ от ГПК /отм./, които имат самостоятелно значение във връзка с нормата на чл. 18 ЗЗД. Заявява, че установяването на нищожността на нотариалното действие, удостоверяващо договора, обективиран в нотариалния акт договор, води имплицитно до нищожност на удостоверения договор. Ищцата излага становище, че всеки може да се позове на нищожност на нотариалното действие и да иска установяване на нищожност на нотариален акт. Заявява изрично, че оспорва нотариалния акт и иска установяване на нищожността му.

С оглед обстоятелствената част и петитума на подадената от Р. П. Г. искова молба и при съобразяване направените уточнения с молбата ѝ от 03.02.2026 г. настоящият съдебен състав приема, че Районен съд – Казанлък е бил сезиран с иск за установяване нищожността на нотариалното удостоверяване, извършено в нотариален акт от 25.02.1998 г., поради нарушения по чл. 472 ГПК (отм.) /чл. 576 ГПК/. Тоест, касае се за иск за установяване на факт с правно значение, който е неоценяем и по арг. от чл. 104 ГПК е родово подсъден на районния съд.

Предвид изложеното, частната жалба се явява основателна и следва да бъде уважена. Обжалваното определение е неправилно и трябва да се отмени, а делото да се върне на Районен съд – Казанлък за продължаване на съдопроизводствените действия, които следва да започнат с извършване на преценка по реда на чл. 130 ГПК относно допустимостта на така предявения иск за нищожност на нотариалното удостоверяване.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ подадената от Р. П. Г., ЕГН *****, молба от 31.03.2026 г., съдържаща искане за отвод на съдебния състав на основание чл. 22, ал. 1, т. 6 ГПК.

ОТМЕНЯ определение № 234/10.02.2026 г. по гр. д. № 2800/2025 г. на Районен съд – Казанлък.

ВРЪЩА делото на Районен съд – Казанлък за продължаване на съдопроизводствените действия, които следва да започнат с извършване на преценка по реда на чл. 130 ГПК относно допустимостта на предявения иск за

нищожност на нотариалното удостоверяване.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____